

Chau Chau

GIA 1 XU

Depot legal. 32 Khos
fray ho Mot per Li quay thien
Li Quay thien editeur. SO 1
linge nel 2000
CX
227/9/39

Soạn giả: **THANH THANH**

Đêm khuya. Thành phố ngủ yên. Đèn điện buồn rầu soi sáng những mặt đường vắng-ngát.

Hai chiếc xe đạp... hai người cảnh-sát yên-lặng đi riễn trong phố. Một người ngáp dài nói:

— Có lẽ đèn hơn hai giờ rồi.

Người bạn móc đồng - hồ trong túi ra xem:

— Hai giờ rưỡi!

Đoàng! Đoàng! Hai tiếng nổ liên bất-chợt.

Đôi bạn sững-sốt nhìn nhau:

— Bả: có nghe thấy?... Hình như ở bên phải này...

Hai người vội vàng đạp xe rẽ sang phố bên phải.

Trong một ngõ hẻm gần một tòa nhà to lớn, ở số tôi mập-mờ vụt ra hai cái bóng đen thoáng chạy dưới ánh đèn.

Lập tức hai cái xe đạp phóng đuổi theo.

— Ai chạy kia? Đứng lại.

80 Indoch.
2170

mangue

Không đáp nửa lời, nhưng cái bóng vẫn chạy, có ý nấp dưới các hiên nhà. Gần đến một ngõ khác, cái bóng chạy trước nhanh như chớp bỗng quay mình lại ngồi thụp xuống thì cái bóng ti sau ngã nhào.

Mấy nhà chuyên-trách đáp xe vừa tới, cùng nhẩy xuống nắm lấy người ngã. Thừa dịp ấy cái bóng kia đã biến vào ngõ tối. Người ngã đã đứng dậy, bị mấy người canh-sát túm lấy lôi tới một cột đèn thì hiện rõ ra một tên trẻ tuổi, ăn mặc ra dáng người ở của một nhà giàu.

-- Khuya - khuất thế này chúng mày làm gì mà đuổi nhau thế ?

Tên kia nhìn mấy người bắt mình, không trả-lời.

-- Thế nào ? Có nói không ? Chúng ông điệu về sở bây giờ.

Tên kia lúc ấy mới thông-thả đáp :

— Tôi làm cho ông Thông ở cái nhà kia -- vừa nói vừa chỉ toà nhà to lớn. Đang ngủ nghe tiếng sủng nổ ở buồng ông tôi, tôi chạy ra sân thấy có người đang leo tường, tôi đuổi theo. Các ông đã làm nó chạy thoát.

Hai nhà chuyên-trách chừng hững hờ nhìn nhau.

— Thế thì dẫn chúng ta đến đây xem có sảy ra việc gì không. Nhưng coi chừng hễ mày nói láo định chạy...

Tên kia ngắt lời :

— Không lo. Các ông nên mau lại xem.

Hai người dắt xe đi kèm hai bên thẳng-ở.

Vừa vào đến nhà thì ông Thông đã nhìn thẳng-ở :

— Đi đâu về thế ?

Thẳng-ở chưa kịp đáp, mấy người canh-sát đã bước tới mà hỏi ông về việc vừa sảy ra. Lỗ vẻ hơi khó chịu, nhưng tươi-cười, ông nói : Có gì đâu, một thằng trộm vào nhà tôi nhưng chưa kịp lấy gì tôi đã bắt. Nó nhẩy qua cửa sổ chạy rồi, thế thôi, trong nhà chưa mất gì.

Nghe câu chuyện cũng không quan-hệ, hai người chào rồi đi ra.

Ông Thông bảo vú-già và thẳng-ở ra ngoài rồi, quay lại cô con gái mặt tái xanh, âu-yêm nói :

— Chú trịch này cũng đen, bị thầy làm cho một phen mất hồn. Từ đây hẳn không còn bén-mãng đến nữa... Thôi con đi ngủ đi, còn có gì nữa mà sợ....

Cô Hoà năm nay mới mười tám tuổi, có chút nhan - sắc và rất thông minh. Cô thôi học từ khi bà Thông mất nghĩa là đã gần bốn năm. Có một con gái nên ông Thông rất yêu-qui và chiều-chuộng.

Lúc ấy ông dắt con đứng lên. Cô nói, hơi run-run :

— Con sợ quá.

Ông Thông tươi-cười dịu-dàng dỗ :

— Con dớ quá, còn gì nữa mà sợ ? Thôi con đi ngá khói mệt...Đi...

Cô Hoà vẫn còn sợ, đứng yên :

— Thấy đi nghỉ đi. Con không ngủ nữa.

Ông Thông chiều theo ý con gái :

— Thê thì thấy thức với con cho vui vậy. Thấy cũng không buồn ngủ nữa.

Rồi ông gọi thẳng-ở lên ;

— Lấy nước rửa mặt...Sáng nay làm cà-phê sớm nhé.

..

Hơn bảy giờ sáng. Hai cha con ông Thông đang ngồi uống cà-phê.

— Chào cụ ! Chào cô !

Tiếng chào trong trẻo làm hai người quay ra nhìn một thanh niên mặt sáng sủa, quần áo tây gọn gàng, trên môi nở một nụ cười tươi lẫn, ngả mũ chào bước vào nhà. Ông Thông vui vẻ ;

— Kia thầy Chương... Hôm nay đi chơi sớm thế ?

Nhà phóng-viên kéo ghế ngồi, nụ cười vẫn chưa hé :

— Cụ hỏi cháu dậy sớm nhưng cụ với cô đây còn dậy sớm hơn thì sao...À, đêm cụ vừa thưởng mây viên đạn cho chú trịch nào đã cá gan vào đây?

Vừa lạ nhưng vừa phục, ông Thông hỏi :

— Phái, nhưng sao thấy đã biết sớm thế ?

Chương cười chưa kịp đáp, mới « thưa cụ »... thì ông đã vội nói :

— À, Chương thì... lần này không phải là lần đầu tôi ngạc-nhiên vì cái khôn-khéo của phóng-viên báo « Đời Nay ».

Cô Hoà cũng vui-vẻ nói với cha :

— Cả hai cha con ta cũng vô-ý quá, ông Chương đến chơi sớm thế này mà ta chưa nhớ đến gọi lấy cà - phê lên...

Cảm ơn cô, tôi ở nhà đã ăn lót dạ rồi, đến đây chỉ ước được cụ với cô sẵn lòng cho nghe rõ chuyện « tặng đạn cho cha trịch » để kéo lấy một bài...Đã lâu lắm chưa được câu chuyện gì lạ lạ vui vui...

Ông Thông cười :

— Tôi lo thấy sẽ thất-vọng vì việc tâm-thương chẳng có gì cả

Ông kể lại việc trộm lúc đêm cho Chương nghe, vừa đến cuối câu chuyện thì thẳng ở vào dọn những cốc cà-phê. Khi nó ra rồi nhà phóng-viên hỏi ông Thông :

— Người vừa vào đây cụ mới mượn ? Mặt mũi nom sáng-sủa lắm.

Ông Thông gật đầu. Chương ngồi yên-lặng một lát rồi hỏi thủng-thẳng :

— Thưa cụ, giá cháu được lên xem trên buồng một tí...

— Được, tôi dẫn lên... Con ngồi đây một lát thấy sẽ xuống.

Hai người cùng nhau lên gác. Gian buồng ông Thông ngủ vuông-vắn khá rộng, có một cửa sổ trông ra đường và hai cửa sổ nữa quay vào sân. Cách bày biện trong buồng sơ - sài : một cái giường kê sát tường trong đôi với cửa ra vào. Ngay đầu giường là chiếc tủ đứng.

Một cái bàn trên lơ-thơ vài quyển sách và bút mực. Liền đầu giường, một chiếc bàn nhỏ trên có cái đèn. Sau cùng, ở tận góc tường, một cái mắc to nặng chịu quần áo.

Nhà phóng viên trẻ tuổi hỏi ông Thông :

— Sau lúc thàng trộm chạy mọi vật trong buồng cụ vẫn để nguyên như trước.

— Tôi xem không thấy mất gì nên xuống nhà ngay. Đồ đạc cái nào ở đâu vẫn nguyên chỗ ấy.

— Khi mở mắt cụ thấy thàng trộm đứng chỗ nào ?

— Hình nó in rõ đúng giữa khung cửa sổ — ông Thông đứng quay lưng ra cửa sổ trông ra sân.

— Thoảng thấy người cụ bắn ngay ?

Ông Thông gật đầu.

— Bây giờ cụ để cháu xem qua lại có thấy gì lạ chẳng.

Chương bước từng bước khắp trong phòng, mắt nhìn xuống đất. Như không có gì đáng để ý, nhà phóng viên trẻ tuổi đến gần chiếc ghế để ở góc buồng bỗng cúi xuống nhặt một vật gì cho vào túi, rồi lại lững thững đến chỗ mắc áo, tò mò nhìn hơi gật đầu :

— Thôi hết.

Đứng tựa cửa sổ nhìn xuống sân, Chương lăm bằm gật gù :

— Sáu thước, Nhảy được...
Nhà phóng viên chợt kêu to :

— Hãy để đây, đừng quét vôi.

Dưới sân, thằng Ớ không nghe tiếng, vẫn cầm chổi quét lia.

— Đừng quét mà... con khỉ !

Chương định chạy xuống nhưng lại thôi. Ông Thông nghe tiếng rủa quay lại :

— Cái gì thế ?

— Thằng Ớ khời ngò của cu diều.....Tốt lắm ! Thôi ta đi xuống.

Xuống dưới, cô Hoà vồn vã hỏi :

— Ông có tìm thấy gì lạ không ?

Không trả lời câu hỏi ấy, Chương tươi cười lễ phép nói với ông Thông.

— Cu cho một đặc ân cuối cùng nữa để cháu được hỏi qua vú già và thằng Ớ.

Ông Thông vui lòng gọi hai người Ớ lên.

— Đêm sao vú liết trên nhà có trộm mà chạy lên ?

— Thưa ông còn đang ngủ chợt nghe tiếng súng, giật mình dậy. Con không hiểu,

đứng ở cửa bếp nhìn ngơ ngác thì anh Khang -- vú già chó thẳng Ớ -- đèn báo con rằng trên nhà có trộm. Con vội cùng anh Ớ lên nhà vừa gặp lúc ông con với cô mở cửa.

Mà phóng viên ngọt ngào mấy câu rồi cho vú già ra.

Thằng Ớ vẫn đứng yên. Chương lúc này mới ngấm rõ nó : Độ hai mươi, hai mươi hai tuổi, thân hình nhỏ nhắn nhưng có vẻ dẻo dăng nhanh nhẹn, mặt sáng sủa, mắt hiền lành và tinh khôn.

Khi cặp mắt đã kỹ càng «chụp ảnh» thằng Ớ rồi, nhà phóng viên nhìn thẳng vào mặt nó :

— Đêm sao biết có trộm mà gọi vú già ?

Nhìn vào mặt Chương không động, thằng Khang thông thả trả lời :

— Đêm tôi vừa ngủ đang nằm kín chộc thì nghe tiếng súng nổ trên buồng ông tôi. Tôi đoán là có trộm vội chạy qua bếp gọi vú già lên xem.

Nói đến đây Khang ngừng lại đứng yên chờ lệnh cho lui.

Mắt từ từ dời mắt thằng Ớ mà nhìn xuống chân nó, Chương lấy giọng nhẹ nhàng nhưng dần từng tiếng một, ngừng lên hỏi :

-- Đám anh đi giấy vài trắng : Ngồi lặng một phút, Chương
ngủ, sáng dậy anh mới tháo lại hỏi :
ra ?

Mấy giấy, một tích - tắc,
Khang hơi động mi mắt rồi
điềm-nhiên đáp :

-- Thưa ông không, sáng tôi
đi giấy định ra phố, nghe ông
gọi tôi mới tháo ra.

Nghe câu trả-lời, nhà phóng-
viên nhìn thẳng vào mặt thẳng
ở vẫn không chịu cúi dưới cặp
mắt mình, điềm-tĩnh chẳng lộ
về gì bối-rối.

Lặng-lẽ, Chương ra hiệu cho
Khang lui.

Từ lúc Chương bắt đầu hỏi,
ông Thông và cô Hoà vẫn ngồi
yên xem. Khang đã ra rồi ông
mới tươi-cười hỏi :

-- Thê nào ? Bạn trẻ của tôi
đã toại ý chưa ?

-- Đa tạ cụ, chắc cháu sẽ kéo
được một bài hay, dài mấy cột
báo...À, cụ nói rằng mới mượn
thăng ở này ?

-- Phải, được độ tuần-lễ này.
Nó tự đến xin việc làm. Thấy
người có vẻ thông-minh nhanh
nhẹn nên tôi mượn thay cho
thằng An vừa về nhà quê.

-- Cụ mượn được đưa thông
minh hẳn rất vừa lòng...

-- Cụ nói rằng đêm vì một
tiếng động làm cụ thức dậy,
vậy cụ có thể nhớ được tiếng
động ấy to hay nhỏ và nhất là
ở về phía nào không ?

-- Người bạn trẻ của tôi ơi,
việc có bỏ hỏi hay không mà
tra-vấn tôi mãi thê ?

Thầy cha nói thê cô Hoà cũng
cười nhưng lấy bộ mặt nghiêm
ngay lại nói với ông Thông,
dọng nói không khỏi dấu một
vẻ chê-riếu tinh-khôn :

-- Ông ấy đã hỏi thì hẳn có lẽ
gì chớ,thầy nói rõ cho ông ấy...

Ông Thông yên - lặng nghĩ
một lát rồi như tìm ra :

-- Bây giờ tôi mới sực nhớ,
tiếng động như không ở chỗ
thẳng trộm đứng, mà ở phía
góc tường ngay chân giường.

Ông thôi hẳn tươi-cười, có
vẻ xuy - nghĩ. Nhìn hai người
bằng vẻ đặc - thẳng, Chương
nói :

-- Cụ thử làm ơn nhắm mắt
lại rồi nghe xem.

Ông Thông nghe lời.Chương
đứng lên đem một chiếc ghế
đến góc buồng, bỏ ở túi ra một
vật gì để lên ghế, rồi lấy tay

khẽ gạt rơi xuống đất thành một tiếng « cạch » nhỏ. Ông Thông mở bừng mắt reo lên :

— Phái rồi, đúng tiếng động ấy !

Cô Hoà vẫn nhìn cách cử-chỉ của nhà phóng-viên với nụ cười chê-riếu tinh-khôn, lúc này nom người trẻ tuổi có vẻ ngạc-nhiên.

Vui vẻ vì mọi việc đều đúng theo ý-đoán, Chương kéo ghé lại ngồi, thích chí :

— Việc này không đơn - sơ cùn-gun như cù và cô đã tưởng đâu. Chính cái hộp thuốc lá của cù đã đánh thức cù. Cháu nhất được ở chân giường cù...

— Ông Thông vỗ trán kêu :

— Thề mà từ sáng tôi vẫn không để ý đến....

— Cháu chỉ tức rằng không được biết thằng nào đã làm rơi hộp thuốc lá này.

Cầm lấy cái hộp, ông Thông ngạc nhiên :

— Ai ? Thằng trộm làm rơi chớ còn ai.

Nhà phóng viên lắc đầu.

— Không phải. Thằng trộm đứng tận cửa sổ, mà tiếng động ở tận trong góc tường. Trong buồng lúc ấy có hai người.

Ông mở mắt thực to. Cô Hoà cũng không kém ngạc nhiên.

Chương vẫn tiếp :

— Cháu biết là vì vết chân ở sân gác hãy còn hơi rõ. Theo như cháu đã xem thì thằng trộm chỉ mới ở cửa sổ leo vào chưa kịp đi tới giường, cù đã quay ra. Còn một thằng khác thì cửa lớn mà vào, vâng, từ cửa lớn, vào đứng nấp ở tủ áo, thằng này cũng như thằng kia đi giấy cao xu, nhưng chân nhỏ, sỏ giấy (38), người vừa phái, vào chặc cháu hay cao hơn một hai phân. Vào thì do cửa lớn nhưng khi ra thì thằng này dùng đường lòi của thằng kia. Thằng đứng trong là thằng đã làm rơi hộp thuốc,

Ông Thông nghe nói lạ-lùng hết sức. Cô Hoà mặt lại hơi tái.

Chương nói nốt :

— Đó, xuýt nữa cháu vì nghe lời cù mà bỏ mất một bài hay, lạ...

Cha con ông Thông muốn hỏi thêm :

— Nhưng...

— Nhưng thưa cù chỉ có thể thôi, nghe tiếng động, cù bắn, chúng chạy cả, chưa kịp lay gì...

Rồi như muốn tránh nhiều câu hỏi khác, Chương đứng lên :

— Cảm ơn cụ và cô.... Thôi, xin phép cụ và cô...cháu về viết bài cho kịp.

Chương tươi-cười nghiêng mình chào cha con ông Thông.

Thằng - ở đứng ở sân thấy Chương ra, lễ phép tự nhiên chào :

— Thưa ông đã về ?

Vừa nói nó vừa đèn gần Chương, pho đôi giấy trắng đi dưới chân.

Lần đầu nhà phóng viên thấy khó chịu trước cặp mắt của Khang nhìn vào mình như có vẻ chế nhạo thử thách.

.....

— Trộm hút !

Ông Thông đọc bài của Chương đăng trong tờ báo « Đời Nay », mỉm cười nói một mình.

— Chương thực khéo lật tên một cách hay hay cho những việc rất tầm thường.

Cầm tờ báo lật hết trang này đến trang khác, ông Thông

ngáp dài, châm 1 điếu thuốc lá hút. Cô Hoà bước vào, dơ tờ chương trình chớp bóng lên động trong treo nói với cha :

— Chiều nay chớp « Judex », cha con ta đi xem ?

Ông Thông ầu ỹm.

— Thấy định xem « Les misérables », nhưng con thích « Judex » thì ta đi xem « Judex » để rồi gọi Thọ nó đi cho vui.... À, mấy hôm nay không biết nó ở nhà làm gì mà không thấy lại đây ?

— Vàng được gần một tuần lễ rồi...

Ngay lúc ấy một thanh niên vạm vỡ rắn rỏi, nét mặt nghiêm trang bước vào :

— Bác !...em...

Cô Hoà reo lên :

— Anh Thọ !

Ông Thông vốn vãi, thân mật :

— Tôi với em vừa nhắc đến anh. Mấy hôm làm gì không đến tây chơi ? ở đây ăn cơm chiều rồi đi xem chớp ảnh nhân thể cho vui...

(còn nữa)

SÁCH CỦA LÊ QUANG-THIỆP XUẤT BẢN, AI ĐÃ MUA
TRỌN BỘ ĐƯA ĐÓNG THÀNH QUYỂN KHÔNG MẤT TIỀN.

Nhà in riêng Lê quang-Thiệp